

гато ты спишъ до мене и азъ немогъ да склопѣж очы, ако вѣтъртъ поклати клонѣветъ на дърветата, струвами са че чувамъ стенанье. Когато молніята опнише на небото нѣкой чертежъ червенъ и кървавъ, струвами са че гледамъ привидѣніе да минува отпредъ ми за да ма оплаши... и найподиръ... азъ който толкози пѣти презрѣхъ смъртъта сега треперъ при най малкото шумтенье и са боѣмъ.

Серената подигна въ рацѣтъ си омаяната глава на Манофина, и като я опрѣ на гърдытъ си съ най нежнѣ начинъ, цалунъ го по челото, като че допранъето на устнытъ ѣ имаше сила да го укроги.

— Милый мой, рече тя, защо страдаешъ тѣй? защо считаешъ за престѣпленіе найпрекрасното дѣло на живота си?

— Боѣмъ са да не ма накаже Господъ като клетвопрестѣпникъ

— Апостолтъ, та прости, защо са боишъ?

— Наистина; апостолтъ е светецъ и не лъже.

— Не ли той помоли Бога да ти дарува живота когато бѣше ты толкози боленъ, щото сѣкый та отбѣгваше да не са зарази отъ болестъта ти.

— Освѣнъ тебе, Кулеврино моя, ты отиде да повѣвашъ апостола да ма въскреси, безъ да са боишъ да са не заразишъ.

— Че какво щѣхъ прави азъ, ако ты умрѣше? По добръ бы было да са заразахъ и азъ и да умирахъ.

— О! обичашъ ма слѣдователно, и никога не ся ма пзлѣгада!

— Тѣй иска Богъ, който на отърва отъ Гардунята, да та обичамъ.

— Имашъ право, Кулеврино! отвърна Гуаптъ умыслень. Но да живѣе чловѣкъ, безъ да върши нищо, безъ тревълненія, безъ опасности, безъ похвалы, О! туй е безуміе! Да можахъ поне да отървамъ жъртвытъ на инкви-